

Arrest

nr. 168 955 van 2 juni 2016
in de zaak RvV X VIII

In zake: X
in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, op 17 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 februari 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. COPINSCHI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 20 juni 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) trof op 25 februari 2014 een beslissing waarbij de in punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekster werd hiervan op 18 maart 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.06.2013 werd ingediend door :

A.(...), S.(...) (R.R.: 076020952638)

geboren te (...) op (...)

+ kinderen

A.(...), E.(...), geboren op (...) en A.(...), E.(...), geboren op (...)

Nationaliteit: Armenië

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Het feit dat betrokkene sinds december 2009 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Frans leert en spreekt, werkbereid is en gewerkt heeft, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Betrokkene werd in het kader van een aanvraag art. 9ter in het bezit gesteld van een A-kaart. Deze werd op 03.12.2013 ingetrokken. Het is normaal dat betrokkene in de tijd dat zij legaal in het land verbleef haar tijd alhier nuttig besteed heeft, doch dit op zich is niet uitzonderlijk en kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was en zij ter staving hiervan een arbeidscontract en loonfiches voorlegt, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zij in het bezit was van haar A-kaart. Vermits deze kaart werd ingetrokken vervalt tevens haar officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.

Betrokkene haalt aan dat een weigering een schending van art. 8 EVRM zou inhouden. De familie van betrokkene staat evenwel onder inreisverbod. Zij dient dan ook samen met haar familieleden het grondgebied te verlaten. Er is dan ook met deze beslissing geen schending van art. 8 EVRM vast te stellen. Daarenboven kan hierdoor ook geen rekening gehouden worden met het argument als zou zij niemand meer hebben in haar herkomstland. Zij dient zoals gezegd met haar familie terug te keren. Zij kunnen zich samen hervestigen in het land van herkomst.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Haar asielaanvraag werd afgesloten op 28.10.2010 met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus-weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedure - namelijk ongeveer acht maanden - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het loutere gegeven als zou er geen ambassade zijn in Armenië kan voor betrokkene geen buitengewone omstandigheid vormen daar dit niet het geval is voor elke andere onderdaan van Armenië. Er wordt voor betrokkene geen uitzondering toegestaan.

Ook met het loutere feit dat mevrouw twee kleine kindjes heeft, wordt niet aangetoond waarom dit op zich een buitengewone omstandigheid zou uitmaken. Het is in het belang van de kinderen om zo spoedig mogelijk terug te keren zodat zij geen nadelige gevolgen ondervinden van een terugkeer. Zij kunnen opgroeien in het land van herkomst."

1.3. Eveneens op 25 februari 2014 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoekster werd hiervan op 18 maart 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"Aan mevrouw,

Naam, voornaam: A.(...), S.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Armenië

+ kinderen A.(...), E.(...) geboren op (...) en A.(...), E.(...), geboren op (...) wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 07.06.2013.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 04.06.2013, haar betekend op 07.06.2013.

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft zij een aanvraag 9bis ingediend op 20.06.2013."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten ten laste van verzoekster te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep in zoverre het gericht is tegen het inreisverbod (bijlage 13sexies), thans de tweede bestreden beslissing, wegens het gebrek aan samenhang tussen beide aangevochten beslissingen.

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat het al dan niet samenvoegen van twee zaken tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de Raad behoort (RvS 26 mei 2009, nr. 193.526). *In casu* is er wel degelijk sprake van verknochtheid vermits het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere (RvS 3 maart 2003, nr. 116.638). De uitspraak betreffende het inreisverbod is immers van determinerend belang om te bepalen of verzoekster een belang behoudt bij het aanvechten van de beslissing die werd genomen naar aanleiding van haar aanvraag om machtiging tot verblijf.

3.3. De exceptie van niet-ontvankelijkheid, wegens het gebrek aan samenhang, dient te worden verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste en enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en het proportionaliteitsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Tevens voert verzoekster een kennelijke beoordelingsfout aan. Verzoekster stelt in haar enig middel het volgende:

“DOORDAT

De bestreden akte steunt op de volgende beschouwingen:

‘(...)’.

TERWIJL

1.

De tegenpartij tracht de beslissing tot onontvankelijkheid genomen door haar zorgen op datum van 25 februari 2014 te motiveren door te beschouwen dat deze aanvraag « onontvankelijk » is, door te beschouwen dat « Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was en zij ter staving hiervan een arbeidscontract en loonfiches voorlegt, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zij in het bezit was van haar A-kaart. Vermits deze kaart werd ingetrokken vervalt tevens haar officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. ».

Ter inleidende titel, dient er te worden herinnerd dat de « uitzonderlijke omstandigheden » in de zin van het artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 deze zijn die « het onmogelijk of bijzonder moeilijk voor de vreemdeling om terug te keren naar zijn land van herkomst of in een land waar hij gemachtigd is te verblijven ten einde om er de machtiging van het verblijf aan te vragen. ».

Wat dit betreft, heeft de Raad van State, in haar Arrest n° 99.424 van 3 oktober 2001, verduidelijkt dat : « Beschouwende dat de omstandigheid dat de verzoekster op de hoogte was van het precaire karakter van haar verblijf in haar hoedanigheid van asielaanvrager, volstaat niet om het uitzonderlijke karakter naast zich neer te leggen, van de omstandigheden in dewelke zij zich bevindt; dat de uitzonderlijke omstandigheden in de zin van het artikel 9, alinea 3, van de wet van 15 december 1980 geen omstandigheden zijn van overmacht ; dat het volstaat dat de geïnteresseerde aantoonde dat het voor hem onmogelijk is of bijzonder moeilijk om terug te keren en er de beoogde machtiging aan te vragen in zijn land van herkomst of in een land waar hij gemachtigd is te verblijven; dat het uitzonderlijke karakter van de beweerde omstandigheden door de vreemdeling dient onderzocht te worden door de autoriteit in elke zaak; dat het niet vereist is dat deze omstandigheden een onvoorzienbaar karakter zouden hebben, en dat het zelfs niet uitgesloten is dat zij ten dele voortkomen uit de houding van de persoon die ze inroept , voor zo ver dat deze houding blijk geeft van een voorzichtigheid en van normale handelingen en niet lijken als doelbewuste manoeuvres bestemd tot het plaatsen van de persoon terzake in een moeilijke situatie in geval van repatriëring; dat in huidig geval, wanneer de verzoekster haar asielaanvraag heeft ingediend, zij had kunnen voorzien dat het onderzoek een bepaalde tijd in beslag zou nemen, en dat er niet kan worden verweten van deze tijd gestoken te hebben in het bekomen van een professionele vorming; (...) ». (vrije vertaling)

In huidig geval, heeft de verzoekster, in het kader van haar aanvraag tot machtiging van het verblijf voor meer dan drie maanden ingediend per aangetekend schrijven van 20 juni 2013, aangegeven, in de titel van « uitzonderlijke omstandigheden » in de zin van het artikel 9bis van de wet van 15 december 1980, dat :

-zij aangekomen is in België in december 2009 en heeft een asielaanvraag ingediend dat werd afgesloten op datum van 26 oktober 2010 door een Arrest tot verwerping uitgesproken door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naar aanleiding van het beroep ingediend ten aanzien van de beslissing tot weigering van het statuut van vluchteling en het weigeren van het statuut van de subsidiaire bescherming genomen door het CGVS ;

-zij is, per ministeriële beslissing van 24 juni 2010, zijnde tijdens haar asielprocedure, onder immatriculatie-getuigschrift geplaatst naar aanleiding van de ontvankelijkheid van haar aanvraag tot regularisatie van het verblijf voor medische redenen ;

-zij is vervolgens, per ministeriële beslissing van 5 mei 2011, geplaatst onder een tijdelijk inschrijvingscertificaat tot het vreemdelingenregister ; dit inschrijvingscertificaat tot het vreemdelingenregister werd verlengd door een ministeriële beslissing van 8 juni 2012 ;
-zij heeft wettelijk gewerkt in België gedurende meerdere maanden alvorens van dit werk te onderbreken naar aanleiding van de geboorte van haar tweeling ; deze laatste zijn geboren op 11 juli 2012 te Elsene ;
-zij heeft huidige aanvraag tot machtiging van het verblijf voor meer dan drie maanden ingediend gegrond op het artikel 9bis van de wet van 15/12/1980, terwijl zij zich in wettelijk verblijf bevond op Belgisch grondgebied.

In dit opzicht, dient er te worden onderstreept dat, binnen de voorziene duurtijd, de verzoekster, op datum van 18 februari 2013, een nieuwe aanvraag heeft ingediend van verlenging van haar inschrijvingscertificaat tot het vreemdelingenregister; naar aanleiding van het nemen van de twee ministeriële beslissingen tot weigering van verlenging van haar inschrijvingscertificaat tot het vreemdelingenregister en tot het intrekken, door de Dienst voor Vreemdelingenzaken, van deze twee beslissingen tot weigering van verlenging, werd de verzoekster geplaatst onder bijlage 15. Dit tijdelijk verblijfsdocument werd verlengd tot en met 21 februari 2014.

Welnu, het is ten onrechte dat deze bijlage 15 niet werd verlengd na 21 februari 2014.

Inderdaad, tot op heden, heeft de verzoekster zich nog steeds geen nieuwe beslissing zien betekenen tot weigering van de verlenging van haar inschrijvingscertificaat tot het vreemdelingenregister. Inderdaad, per beslissing van 1 oktober 2013, ging de Dienst voor Vreemdelingenzaken over tot het intrekken van de ministeriële beslissing tot weigering van verlenging van het inschrijvingscertificaat van de verzoekster tot het vreemdelingenregister. Deze beslissing tot intrekking werd betekend aan de verzoekster op datum van 8 oktober 2013, datum van aflevering aan deze laatste van haar bijlage 15.

Tot op heden, werd geen enkele nieuwe beslissing tot weigering van verlenging van het inschrijvingscertificaat van de verzoekster tot het vreemdelingenregister betekend aan deze laatste, deze had voort moeten worden geplaatst onder bijlage 15, zijnde nog steeds in wettelijk verblijf.

Het is dus totaal onjuist van te beweren, zoals de Dienst voor Vreemdelingenzaken het nochtans doet in de bestreden beslissing, dat de aanvraag tot machtiging van het verblijf voor meer dan drie maanden gegrond op het artikel 9bis en ingediend door de verzoekster per aangetekend schrijven van 20 juni 2013 « onontvankelijk » zou zijn.

Inderdaad, enerzijds werd deze aanvraag ingediend terwijl dat de verzoekster zich nog steeds in wettelijk verblijf bevond op Belgisch grondgebied.

Inderdaad, de twee ministeriële beslissingen tot weigering van verlenging van haar inschrijvingscertificaat tot het vreemdelingenregister genomen op data van 24 mei 2013 en 30 juli 2013, zijnde ingetrokken door de Dienst voor Vreemdelingenzaken, worden zij geacht nooit te hebben bestaan.

Bovendien, werd de verzoekster, op datum van 8 oktober 2013, geplaatst onder bijlage 15, tijdelijk verblijfsdocument dat verlengd werd tot en met 21 februari 2014.

Zoals dit hiervoor reeds werd ontwikkeld, had deze bijlage 15 voort moeten worden verlengd na 21 februari 2014, de verzoekster hebbende geen betekening ontvangen van een nieuwe ministeriële beslissing tot weigering van verlenging van haar inschrijvingscertificaat tot het vreemdelingenregister.

Tenslotte, is het verkeerd van te beschouwen, zoals de Dienst voor Vreemdelingenzaken het nochtans doet in de bestreden beslissing, dat de aanvraag gegrond op het artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 « onontvankelijk » zou zijn, deze aanvraag zijnde ingediend terwijl dat de verzoekster zich bevond in wettelijk verblijf op Belgisch grondgebied en de bestreden ministeriële beslissing zijnde genomen terwijl dat de verzoekster zich in wettelijk verblijf bevond op Belgisch grondgebied.

Uit hetgeen vooraf gaat vloeit voort dat door de bestreden beslissing te motiveren door te beschouwen dat de aanvraag tot machtiging van het verblijf voor meer dan drie maanden ingediend door de verzoekster overeenkomstig het artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 « onontvankelijk » zou zijn, heeft de Dienst voor Vreemdelingenzaken het voorgenoemde artikel 9bis geschonden.

Dit enkel element volstaat om de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot gevolg te hebben en van het toegangsverbod van 3 jaar die er het bijvoegsel van is.

2. Schending van het principe van een behoorlijke administratie, van de ontbrekende, inexacte, onvoldoende en contradictorische motivering en, vanaf dan, van het gebrek aan toegelaten wettelijke motieven, van het zorgvuldigheidsprincipe en van de manifeste appreciatiefout

a) In theorie

Het principe van een behoorlijke administratie omvat meerdere noties en verplicht de administratie, meer bepaald de Dienst voor Vreemdelingenzaken, om haar beslissingen te nemen met inachtneming van een zeker aantal principes (zie Y. VAN MENSEL, « Het Beginsel van behoorlijk bestuur », Kluwer, 1990, p. 10 en volgende).

De administratie moet met name de rechten van verdediging, de regel van een evenwichtige procedure, de noodzaak tot onpartijdigheid en het minutieus voorbereiden van administratieve beslissingen respecteren.

Het principe van een behoorlijke administratie moet ook in samenhang gelezen worden met de principes van het voorzichtig en minutieus omgaan van de administratie, wanneer ze zich uitspreekt over een zaak, door de nodige maatregelen te treffen en het zoveel als mogelijk bijeen verzamelen van informatie relatief aan de zaak.

Dat de Raad van State geoordeeld heeft dat het middel getrokken uit de schending van het beginsel van behoorlijk bestuur gegrond is wanneer wordt vastgesteld dat « de tegenpartij de bestreden beslissing genomen heeft (...) zonder kennis te nemen van de vorderingstoestand van het project ; dat wanneer ze zich had ingelicht in dit opzicht bij de aanvragers of hun Raad, ze vernomen zou hebben dat het project in kwestie op gang was om gerealiseerd te worden » (v. C.E. n° 77.273, 30.11.1998, vrije vertaling).

b)

In huidig geval, had de Dienst voor Vreemdelingenzaken, dat nochtans in het centrum is van het nemen van de verschillende ministeriële beslissingen in het kader van de verlenging van het inschrijvingscertificaat van de verzoekster tot het vreemdelingenregister, aandachtig moeten zijn voor het gebrek van het nemen van een nieuwe ministeriële beslissing tot weigering van de verlenging van het inschrijvingscertificaat van de verzoekster tot het vreemdelingenregister (dit naar aanleiding van de ministeriële beslissing tot het intrekken van 1 oktober 2013 en van het onder bijlage 15 zetten van de verzoekster), alsook het feit dat de verzoekster zich, zowel op het ogenblik van het indienen van de aanvraag tot machtiging van het verblijf van meer dan drie maanden gegrond op het voorgenoemde artikel 9bis als op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, in wettelijk verblijf bevond op Belgisch grondgebied.

Welnu, deze elementen zijn fundamenteel voor het appreciëren van het bestaan, in hoofde van de verzoekster, van « uitzonderlijke omstandigheden » in de zin van het voorgenoemde artikel 9bis.

Inderdaad, volgens de Raad van State, « De aanwezigheid van uitzonderlijke omstandigheden wordt geëvalueerd op het ogenblik dat de aanvraag onderzocht is en niet op het ogenblik dat de aanvraag neergelegd is » (R.v.st., 15 juni 2006, Arrest n° 160.153, Rev. Dr. Etr., 2006, n°138, p. 219, vrije vertaling). De autoriteit moet geval per geval het uitzonderlijke karakter onderzoeken van de omstandigheden beweerd door de aanvrager.

In huidig geval, kan men niet anders dan vast te stellen dat dit element op geen enkele manier onderzocht werd noch in beschouwing genomen door de Dienst voor Vreemdelingenzaken in het kader van het onderzoeken van de aanvraag tot machtiging van het verblijf geformuleerd door de verzoekster overeenkomstig met het artikel 9bis van de wet van 15 december 1980.

Inderdaad, de enige en unieke gedane verwijzing, naar dit element, door de Dienst voor Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing, is de volgende :

« Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was en zij ter staving hiervan een arbeidscontract en loonfiches voorlegt, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zij in het bezit was van haar A-kaart. Vermits deze kaart werd ingetrokken vervalt tevens haar officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.»

Geen enkel gevolg dan ook werd echter getrokken door de Dienst voor Vreemdelingenzaken, voor de verzoekster, van het bestaan, in haar hoofde, van een wettelijk verblijf, dit zowel op het ogenblik van het indienen van de aanvraag tot machtiging van het verblijf voor meer dan drie maanden gegrond op het artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 dan op het ogenblik van het nemen van de bestreden ministeriële beslissing door middel van huidig beroep.

Tenslotte, vloeit er uit hetgeen vooraf gaat dat door de bestreden beslissing te nemen, de Dienst voor Vreemdelingenzaken het principe van een behoorlijk bestuur heeft geschonden, alsook het zorgvuldigheidsprincipe en een manifeste appreciatiefout heeft gemaakt.

3. Schending van het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden

a.

De tegenpartij weerhoudt er zich zorgelijk van, in de bestreden beslissing, van meerdere elementen ingeroepen door de verzoekster in haar aanvraag tot machtiging van het verblijf te onderzoeken.

Inderdaad, de verzoekster heeft, in haar aanvraag tot machtiging van het verblijf voor meer dan drie maanden gegrond op het voorgenoemde artikel 9bis, duidelijk uitgelegd dat :

-zij aangekomen is in België in december 2009 en heeft een asielaanvraag ingediend dat werd afgesloten op datum van 26 oktober 2010 door een Arrest tot verwerping uitgesproken door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naar aanleiding van het beroep ingediend ten aanzien van de beslissing tot weigering van het statuut van vluchteling en het weigeren van het statuut van de subsidiaire bescherming genomen door het CGVS ;

-zij is, per ministeriële beslissing van 24 juni 2010, zijnde tijdens haar asielprocedure, onder immatriculatie-getuigschrift geplaatst naar aanleiding van de ontvankelijkheid van haar aanvraag tot regularisatie van het verblijf voor medische redenen ;

-zij is vervolgens, per ministeriële beslissing van 5 mei 2011, geplaatst onder een tijdelijk inschrijvingscertificaat tot het vreemdelingenregister ; dit inschrijvingscertificaat tot het vreemdelingenregister werd verlengd door een ministeriële beslissing van 8 juni 2012 ;

-zij heeft wettelijk gewerkt in België gedurende meerdere maanden alvorens van dit werk te onderbreken naar aanleiding van de geboorte van haar tweeling ; deze laatste zijn geboren op 11 juli 2012 te Elsene ;

-zij heeft huidige aanvraag tot machtiging van het verblijf voor meer dan drie maanden ingediend gegrond op het artikel 9bis van de wet van 15/12/1980, terwijl zij zich in wettelijk verblijf bevond op Belgisch grondgebied.

Welnu, de Dienst voor Vreemdelingenzaken heeft niet alleen het lang continu wettelijk verblijf van de verzoekster op Belgisch grondgebied niet in beschouwing genomen, maar antwoord bovendien slechts gedeeltelijk op de voorgenoemde elementen.

Wat dit betreft, dient er aan te worden herinnerd, dat volgens de instructies behouden in het punt 1.1 van de instructies vastgelegd door de Minister voor Asiel en Migratie, maatschappelijke integratie en Armoedebestrijding, instructies van 19 juli 2009 en met betrekking tot de toepassing van het artikel 9§3 (oud) en het artikel 9bis van de wet van 15/12/1980, zijn gegrond om te verzoeken om het bekomen van de regularisatie van hun verblijf op Belgisch territorium, de Vreemdelingen die betrokken zijn bij een asielprocedure van onredelijke duur van 3 jaar (families met schoolgaande kinderen) of 4 jaar (geïsoleerden, andere families).

Deze situatie betreft de vreemdeling betrokken in een asielprocedure sinds minstens vier jaar voor de asielinstanties, met name, de Dienst voor Vreemdelingenzaken (DVZ), het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CVGS), de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVB), of de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen (ondertussen afgeschaft), of nog de vreemdeling die heeft moeten wachten gedurende minstens vier jaar alvorens dat deze zelfde instanties hem een executoire beslissing betekenen met betrekking tot zijn asielaanvraag.

De duurtijd van vier jaar is teruggebracht tot drie jaar voor iedere vreemdeling die één of meer kinderen ten laste heeft en moet instaan voor diens onderhoud. Deze kinderen dienen schoolgaand te zijn (kleuterklas, primair, secundair en/of superieur onderwijs) gedurende de asielprocedure en/of gedurende de periode van verblijf volgens de asielprocedure.

Deze criteria waren reeds van toepassing door de Dienst voor Vreemdelingenzaken alvorens het nemen van de ministeriële instructies van 19 juli 2009.

Er dient dus te worden beschouwd, dit in overeenstemming met het principe van een behoorlijke administratie, dat deze criteria voorts moeten worden toegepast op dezelfde wijze door de Dienst voor Vreemdelingenzaken ondanks de nietigverklaring, door de Raad van State, van deze ministeriële instructies van 19 juli 2009.

Het principe aldus bepaald is dus duidelijk : de personen betrokken bij een procedure nabij de Belgische autoriteiten dienen niet gepepeneerd te worden in het geval dat deze procedures meer dan 4 jaar in beslag zouden nemen door het enkele feit van de Administratie.

In huidig geval, is de verzoekster in continu wettelijk verblijf op Belgisch grondgebied sinds de datum van indiening van haar asielaanvraag, zijnde op 16 december 2009.

De duurtijd van 4 jaar van procedure (en dus van wettelijk verblijf) op Belgisch grondgebied werd dus bereikt op datum van 16 december 2013.

Deze duurtijd van de procedure is fundamenteel voor het appreciëren ten gronde van de aanvraag tot machtiging van het verblijf voor meer dan drie maanden ingediend door de verzoekster overeenkomstig met het artikel 9bis van de wet van 15/12/1980.

Welnu, men kan niet anders dan vast te stellen dat de bestreden ministeriële beslissing geen enkele verwijzing dan ook doet naar het lang wettelijk verblijf van de verzoekster op Belgisch grondgebied, zich tevreden stellend met te beschouwen dat de asielprocedure van de verzoekster slechts 8 maanden heeft geduurd, dit zonder rekening te houden met het wettelijk verblijf van de verzoekster op Belgisch grondgebied na het afsluiten van haar asielprocedure.

b.

De tegenpartij gaat eveneens niet over tot het in evenwicht brengen van de verschillende belangen van de verzoekster en van de noodzakelijkheid voor haar om het respect voor de algemene reglementering op te leggen.

Wat dit punt betreft, komt het inderdaad aan de tegenpartij toe om het principe te respecteren van de « proportionaliteit », gedefinieerd op algemene wijze door de Raad van State als zijnde « een regel van voorzichtige administratie dat vereist dat de autoriteit de proportionaliteit apprecieert tussen, enerzijds, het doel en de effecten van de voorgeschreven administratieve stap door het artikel 9, alinea 3 van de bepaling en, anderzijds, haar min of meer gemakkelijke toepasbaarheid in het individuele geval en van de inherente moeilijkheden tot haar vervolmaking, meer in het bijzonder de risico's tot dewelke de veiligheid van de verzoekers en van hun integriteit van hun familiaal leven zou worden blootgesteld indien zij zich eraan zouden onderwerpen » (R.v.St. n° 58 969, 01.04.1996, TVR, 1997, p. 29 en v. ; R.v.St. n° 61.972, 25.09.1996, TVR, 1997, p. 31 en v.. ; Arresten eveneens genoemd in RDE, 1998, n° 97, p. 5, vrije vertaling).

Het doel van de motivatie zijnde om de administratie te verplichten « aan de rechter een stevige basis te geven tot zijn controle op de wettelijkheid » en « van de algemene verplichting van het motiveren van de administratieve aktes en van de vorm dat eveneens een essentiële garantie is voor de behoorlijke functionering, het is te zeggen controle van de wettelijkheid van de administratieve aktes (Dominique LAGASSE, la loi du 29/07/1991, J.T., 1991, p.737, vrije vertaling), het komt vanaf dan aan de tegenpartij toe, dat beschikt over een belangrijke appreciatiemacht, van rekening te houden met de bijzonderheden van het geval, met name het feit dat de verzoekster wettelijk verblijft (en nog steeds op huidig ogenblik) op Belgisch grondgebied sinds bijna 4 jaar en half, dat zij Frans geleerd heeft en officieel heeft gewerkt gedurende meer dan 6 maanden, dat zij de geboorte heeft gegeven aan twee kinderen van bijna 2 jaar oud.

c.

De bestreden aktes komen tussen bijna 4 jaar en half na aankomst van de verzoekster op Belgisch grondgebied.

Welnu, de Minister voor Binnenlandse Zaken en de Regering hebben publiekelijk beslist dat iedere persoon die het statuut van vluchteling aangevraagd heeft en die geen executoire beslissing ontvangen

heeft binnen een duurtijd van drie jaar (familie met schoolgaande kinderen) of vier jaar (alleenstaand persoon of koppel zonder kinderen) kan geregulariseerd worden op voorwaarde dat de Minister van oordeel is dat zij een gevaar voor de openbare orde voorstelt of voor de nationale veiligheid. (cfr. Uiteinleggende nota over de toepassing van het artikel 9, alinea 3 van de wet van 15/12/1980 met betrekking tot de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gepubliceerd op de site van de Dienst voor Vreemdelingenzaken).

Welnu, de asielprocedure van de verzoekster heeft geen 3 jaar geduurd.

Nochtans, hadden bijzondere elementen van het geval van de verzoekster (hiervoor ontwikkeld), in het kader van huidige aanvraag tot machtiging van het verblijf voor meer dan drie maanden, in beschouwing moeten worden genomen door de tegenpartij.

Rekening houdende met de duurtijd van haar wettelijk verblijf op Belgisch grondgebied en haar perfecte integratie in de Belgische maatschappij, kon de verzoekster op legitieme wijze hopen dat de verschillende aangebrachte elementen in haar aanvraag tot machtiging van het verblijf in beschouwing zouden worden genomen op hun juiste waarde op het ogenblik van de appreciatie van deze door de bevoegde Belgische autoriteiten.

Welnu, dit is niet het geval geweest.

Inderdaad, de tegenpartij beperkt zich tot het categoriek beweren dat de duurtijd van het verblijf en de integratie geen uitzonderlijke omstandigheden vormen.

Deze formule dat veelvuldig gebruikt is door de tegenpartij in talrijke beslissingen, lijkt meer op een petitie van principe dan op een adequate motivering in de zin van de bepalingen overgenomen door het middel.

Inderdaad, de vereiste van een formele motivatie houdt in dat de motieven die een administratieve beslissing uiteenleggen pertinent, duidelijk en precies zijn en zodanig dat zij overeenstemmen op een adequate wijze met de individuele situatie uiteengelegd door de verzoekster.

In huidig geval, voldoet dit motief, ingeroepen door de tegenpartij in de bestreden beslissing, geenszins aan deze vereiste.

Inderdaad, noch de duurtijd van het verblijf en de integratie houden op systematische wijze een uitzonderlijke omstandigheid in, in de zin van de wet, dienen deze elementen geapprecieerd te worden rekening houdende met het geheel van de situatie van de aanvrager.

De tegenpartij is in een gunstige situatie door het citeren van enkele beslissingen die haar these ondersteunen.

Nochtans, heeft de Raad van State, in tegengestelde zin geoordeeld op talrijke ogenblikken.

Aldus, bijvoorbeeld, per Arrest n° 126.341 van 12.12.2003, heeft de Raad van State besloten dat :

« Beschouwende, wat de eerste tak betreft, dat door het uitspreken « dat de duurtijd van het verblijf en zijn integratie geen bijzondere omstandigheden vormen », heeft de tegenpartij op algemene wijze besloten dat de duurtijd van het verblijf van een vreemdeling op het grondgebied en zijn integratie geen bijzondere omstandigheden zouden kunnen vormen in de zin van het artikel 9, al. 3 van de voorgenoemde wet van 15.12.1980 en ontdoet zich aldus van in specie de aanvraag tot machtiging van het verblijf te onderzoeken waarvoor zij gevat is ; dat aldus, zij niet voldoet aan haar verplichting tot formele motivatie ;

(...) ». (vrije vertaling)

Elisabeth Derriks legt overigens uit dat « op dezelfde wijze, sluit het onderzoek van de aanvraag onder twee aspecten, deze van de ontvankelijkheid en van deze en van deze ten gronde, niet uit voor zover dat eenzelfde feit tegelijkertijd een bijzondere omstandigheid kan zijn dat het indienen van een aanvraag in België in staat stelt en een motief dat het verlenen van de machtiging van het verblijf rechtvaardigt »

(R.v.St., 23 mei 2000, n° 87.462, geciteerd door E. Derriks in « *Droit des Etrangers, Chronique de jurisprudence 1994-2000* », Les dossiers du J.T., n° 36, page 30, Larcier 2002, vrije vertaling).

Welnu, het doel van de motivatie is de administratie te verplichten « om aan de rechter een stevige basis te geven voor zijn controle op de wettelijkheid » en dat « de algemene verplichting van de administratieve aktes te motiveren in de vorm eveneens een essentiële garantie is voor de behoorlijke functionering, het is te zeggen, voor de controle van de wettelijkheid van de administratieve aktes » (Dominique Lagasse, *la loi du 29/07/1991*, J.T., 1991, p.737, vrij vertaling). E. Cerexhe en J. Vande Lanotte herinneren er overigens aan dat « Wanneer het beslissingen betreffen die het voorwerp hebben uitgemaakt van discussie met betrekking tot dewelke autoriteit beschikt over een ruime appreciatiemacht hebben, de motivatie gedetailleerd moet zijn ». (vrije vertaling)

In de rechtvaardiging van het amendement dat uiteindelijk het artikel 3 van de wet op de formele motivatie van de administratieve aktes is geworden, kan men lezen dat « Indien de motivatie verplicht is, dient er een verband van proportionaliteit te zijn tussen de belangrijkheid van de beslissing en haar motivatie ». (vrije vertaling)

In Kamercommissie, heeft de Minister geoordeeld dat « deze verplichting overigens van algemene draagwijdte blijft en dient proportioneel te zijn aan het belang en de draagwijdte van de beslissing » (*L'obligation de motiver les actes administratifs*, Bruges, La Charte, 1992, p.6, vrije vertaling).

In huidig geval, waren de bijzondere elementen van de situatie van de verzoekster duidelijk vermeld in haar aanvraag tot machtiging van het verblijf voor meer dan drie maanden.

Het kwam vanaf dan toe aan de tegenpartij, dat beschikt over een belangrijke appreciatiemacht, van rekening te houden met de bijzonderheden van het huidig geval.

Uit hetgeen vooraf gaat vloeit voort dat de motieven overgenomen door de tegenpartij niet pertinent zijn vermits tegengesteld op algemene wijze en op onpersoonlijke wijze aan de verzoekster, en dit in schending met de bepalingen overgenomen in het middel.

4. Schending van de artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de formele motivering van administratieve aktes

De verzoekster weerlegt de motivering van de bestreden aktes en beslissingen omdat ze inadequaat zijn ; dat een grondig onderzoek van de behouden en ontwikkelde argumenten niet gerealiseerd is geweest ; dat ze vanaf dan inexact is.

Inderdaad, om aan de wensen van de wetgever te voldoen, moet de administratieve beslissing genomen ten aanzien van de aanvrager, wettelijk gemotiveerd zijn in overeenstemming met de vereisten van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

De wet van 29 juli 1991 vermeldt in haar artikel 2 de verplichting om op formele wijze elke administratieve beslissing met individuele draagwijdte te motiveren.

Het artikel 3 van dezelfde wet stelt dat "opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen." Hetzelfde artikel stelt eveneens dat de motivering "afdoende moet zijn."

Welnu, in huidig geval, is er duidelijk aangetoond hiervoor dat de motivering van de bestreden beslissing niet adequaat is.

De draagwijdte van de motivering moet in overeenstemming zijn met het belang van de beslissing (LEROY M., « *La nature, l'étendue et les sanctions de l'obligation de motiver* », in het *Rapport de la journée d'études de Namur du 8 mai 1992 sur la motivation formelle des actes administratifs*, 12-13).

De eis van de motivering van een beslissing heeft als doel dat de betrokkene volledige kennis heeft van de redenen die de beslissing rechtvaardigen (Raad van State, 12.05.1989, Arrest 32.560, R.A.C.E., 1989).

Inderdaad, «een beslissing motiveren in de formele zin van het woord, is het uiteenleggen, uitleggen in de beslissing zelf de redenering in rechte en in feite, dat gediend heeft voor de motivering. Het is het officialiseren in het wat en waarom de auteur van de beslissing geoordeeld heeft zijn bevoegdheid te kunnen toepassen op de situatie in feite dat hem is voorgelegd » (LAGASSE D., « La loi du 28.7.1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs », Orientations, 1993, p. 68, vrije vertaling).

Dat bovendien de motivering ook nog "afdoende" moet zijn, te weten dat zij betrekking moet hebben tot de beslissing, dat zij duidelijk, precies, volledig, en voldoende dient te zijn.

De Raad van State heeft de gelegenheid gehad om zich uit te spreken omtrent hetgeen dient te worden begrepen onder het begrip "motivering".

Het is niet voldoende dat het administratief dossier bepaalde feiten bevat op dewelke een beslissing gestoeld is om te kunnen oordelen dat aan de motivering werd voldaan (zie D VANDERMEERSCH, Chron. de jurip., « L'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, J.T., 1987, p. 588 en volgende ; Raad van State, 24/08/1993, Arrest 42.488).

De Raad van State oordeelt immers terecht dat er enkel acht kan worden geslaan op de redenen die in de bestreden beslissing vermeld staan (C.E., 30.3.1993, Arrest 42.488).

Inderdaad, het komt de administratie toe om « zich een discipline op te leggen die haar verplicht om over te gaan tot een minutieus onderzoek van iedere zaak en haar beslissingen te rechtvaardigen, zonder zich te kunnen verschuilen achter de kennis van de geïnteresseerden van de motieven van de beslissingen hen betreffende, op een manier om hen in staat te stellen om na te gaan of er overgegaan is tot dit onderzoek » (Parl. St. Senaat, 1990-1991, n° 215-2 (s.e. 1998), vrije vertaling)."

4.2. Het enig middel is niet ontvankelijk voor zover verzoekster daarin de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aangezien zij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de eerste bestreden beslissing, die genomen is op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, deze bepalingen zou schenden.

4.3. Het evenredigheids- of het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing, strijdig met het redelijkheidsbeginsel, kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

4.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

4.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

4.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de

feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.7. De eerste bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel, die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post, bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

4.8. Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf van 20 juni 2013, die in het administratief dossier is opgenomen, blijkt dat verzoekster betreffende de buitengewone omstandigheden het volgende argumenteerde:

“Dat verzoekster bovendien meent dat zij zich kan beroepen op buitengewone omstandigheden die haar toelaten de aanvraag in België te doen.

Dat er krachtens vaststaande rechtspraak van de administratieve rechtscolleges sprake is van buitengewone omstandigheden wanneer het voor de betrokkene onmogelijk of bijzonder moeilijk is om tijdelijk naar zijn land van herkomst terug te keren om aldaar de nodige formaliteiten te vervullen met het oog op het indienen van een aanvraag tot verblijf. (RvSt. n°107.621, 31 maart 2002; RvSt., n° 120.101, 2 juni 2003.)

Dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht. Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene 'onvoorzienbaar' is. De buitengewone omstandigheden mogen deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf, op voorwaarde dat hij zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt.

Dat verzoekster eerder samen met haar ouders (A.(...) K.(...) & A.(...) M.(...) - O.V. nr.: (...)) een beroep deed op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en dat zij op basis van de ontvankelijkheidsbeslissing in haar dossier op 24.06.2010 onder een medisch A.I. werd geplaatst, (zie bijlage).

Dat verzoekster gedurende 2 jaar in het bezit was van een BIVR – 1 jaar omwille van de ziekte van haar moeder A.(...) K.(...). Om haar 1-jarenkaart jaarlijks te verlengen diende verzoekster te werken, wat zij ook deed. Verzoekster heeft aldus de voorwaarden steeds goed nageleefd.

Thans is het BIVR -1 jaar van verzoekster en haar ouders echter ingetrokken bij beslissing van 25.05.2013. Hiertegen werd beroep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Dat verzoekster haar land van herkomst in 2008 verlaten heeft en sedertdien haar centrum van belangen in de zin van artikel 8 van het EVRM in België heeft opgebouwd. Zij heeft alhier zelfs een twee kinderen ter wereld gebracht.

Dat verzoekster in haar land van herkomst dan ook niets heeft om naar terug te keren en aldus noch de bestaansmiddelen of huisvesting heeft om te overleven gedurende de tijd die nodig is om de formaliteiten te vervullen met het oog op het aanvragen van een verblijf. Een (gedwongen) terugkeer is dan ook onaanvaardbaar, te meer zij twee kinderen heeft van nog geen jaar oud.

Dat er bovendien geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging is in verzoeksters land van herkomst die de bevoegdheid heeft om een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden af te leveren, zodat verzoekster gedwongen zal worden om zich te richten tot een diplomatieke post in het buitenland, waar verzoekster evenmin gemachtigd is tot verblijf en wat de nodige vertraging en administratieve rompslomp met zich mee zal brengen.

Dat het aldus aangetoond is dat het voor verzoekster bijzonder moeilijk is om naar haar land van herkomst terug te keren om aldaar de aanvraag te doen.”

4.9. In haar middel houdt verzoekster een uiteenzetting over de aard van de buitengewone omstandigheden en betoogt zij dat er, nadat de beslissing om geen gunstig gevolg te geven aan het verzoek van 18 februari 2013 tot verblijfsverlenging op 1 oktober 2013 werd ingetrokken, nog geen nieuwe beslissing zou zijn genomen, waardoor zij tot op heden “*in wettelijk verblijf*” zou zijn en de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk diende te worden verklaard. De Raad wijst er echter op dat verzoeksters bewering feitelijke grondslag mist aangezien uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op 3 december 2013 een nieuwe beslissing nam om geen gunstig gevolg te geven aan het verzoek van 18 februari 2013 tot verlenging van het BIVR. Zoals verzoekster terecht stelt in een tweede middelonderdeel, dient het al dan niet vervuld zijn van de buitengewone omstandigheden te worden beoordeeld op het ogenblik van het nemen van de beslissing (RvS 26 februari 2009, nr. 4.069 (c)). Vermits de verlenging van het voorlopig verblijf op 3 december 2013 werd geweigerd, kan verzoekster niet dienstig voorhouden dat zij zich kon beroepen op een wettige verblijfstitel op het ogenblik van het nemen van de thans bestreden beslissing, met name 25 februari 2014.

4.10. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93).

4.11. Met betrekking tot het bestaan van een beschermenswaardig privé- of gezinsleven in België, blijkt uit de aanvraag om machtiging tot verblijf van 20 juni 2013 dat verzoekster inriep een tijdlang onder attest van immatriculatie en onder BIVR te hebben gestaan, dat zij hier gewerkt heeft en hier twee kinderen ter wereld heeft gebracht en niets heeft in haar land van herkomst om naar terug te keren.

4.12. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, hangt af van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. De thans bestreden beslissing betreft een eerste toelating aangezien verzoekster de aanvraag indiende toen haar BIVR niet langer geldig was. Bijgevolg dient te worden onderzocht worden of er een positieve verplichting bestaat voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu enerzijds, en de samenleving, anderzijds.

4.13. Uit de bestreden beslissing blijkt, in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, dat bij de belangenafweging wel degelijk met alle ingeroepen elementen rekening werd gehouden. In de beslissing wordt immers overwogen dat *"(h)et feit dat betrokkene sinds december 2009 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Frans leert en spreekt, werkbereid is en gewerkt heeft, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend"*. Daarnaast wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris gesteld dat *"(h)et (...) normaal (is) dat betrokkene in de tijd dat zij legaal in het land verbleef haar tijd alhier nuttig besteed heeft, doch dit op zich is niet uitzonderlijk en kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was en zij ter staving hiervan een arbeidscontract en loonfiches voorlegt, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zij in het bezit was van haar A-kaart. Vermits deze kaart werd ingetrokken vervalt tevens haar officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied."* Met betrekking tot het familieleven in de bestreden beslissing: *"De familie van betrokkene staat evenwel onder inreisverbod. Zij dient dan ook samen met haar familieleden het grondgebied te verlaten. Er is dan ook met deze beslissing geen schending van art. 8 EVRM vast te stellen. Daarenboven kan hierdoor ook geen rekening gehouden worden met het argument als zou zij niemand meer hebben in haar herkomstland. Zij dient zoals gezegd met haar familie terug te keren. Zij kunnen zich samen hervestigen in het land van herkomst. Ook met het loutere feit dat mevrouw twee kleine kindjes heeft, wordt niet aangetoond waarom dit op zich een buitengewone omstandigheid zou uitmaken. Het is in het belang van de kinderen om zo spoedig mogelijk terug te keren zodat zij geen nadelige gevolgen ondervinden van een terugkeer. Zij kunnen opgroeien in het land van herkomst."* Verzoekster maakt op geen enkele manier aannemelijk dat er elementen zouden zijn die een positieve verplichting, in hoofde van de gemachtigde van de staatssecretaris, in het leven zou roepen om het privéleven dat verzoekster op Belgisch grondgebied als buitengewone omstandigheid te aanzien of dat de gedane afweging kennelijk disproportioneel zou zijn.

4.14. Waar verzoekster in haar middel refereert aan de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvS 9 december 2009, nr. 198.769 en RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571). Bijgevolg kan verzoekster zich niet langer op de inhoud van deze instructie baseren in een poging om de eventuele onwettigheid van de bestreden beslissing aan te tonen. Waar verzoekster vervolgens meent dat de duur van het verblijf en de integratie wel degelijk als buitengewone omstandigheid zouden kunnen worden aanvaard en hierbij verwijst naar een arrest van de Raad van State, dient te worden opgemerkt dat uit de vaste rechtspraak dienaangaande blijkt dat de omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

4.15. Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoekster toont niet aan dat met bepaalde elementen geen

of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Er is geen sprake van een motiveringsgebrek of van een schending van het zorgvuldigheids- of het proportionaliteitsbeginsel, noch van een kennelijke beoordelingsfout.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4.16. In haar verzoekschrift voert verzoekster onder: “V. **MET BETREKKING TOT HET TOEGANGSVERBOD VOOR EEN DUURTIJD VAN 3 JAAR**”, het volgende aan tegen het inreisverbod (bijlage 13sexies), thans de tweede bestreden beslissing:

“De ministeriële beslissing tot onontvankelijkheid genomen op datum van 25 februari 2014 is vergezeld van een beslissing tot het toegangsverbod voor een duurtijd van 3 jaar, zowel op Belgisch grondgebied als op het grondgebied van de Schengen Ruimte.

Dit toegangsverbod is gemotiveerd als volgt:

« Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

-in uitvoering van artikel 74/11 § tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat :

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan : Betrokkene heeft geen gevolg genomen aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 04.06.2013, haar betekend op 07.06.2013.

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft zij een aanvraag 9 bis ingediend op 20.06.2013. ».

Vooreerst, dient de aandacht van de zitting houdende Raad gevestigd te worden op het verkeerde karakter en zelfs leugenachtig van de motivatie van dit toegangsverbod van 3 jaar.

Inderdaad, en dit in tegenstelling tot hetgeen de Dienst voor Vreemdelingenzaken beschouwt, is de verzoekster, op huidig ogenblik, nog steeds in wettelijk verblijf op Belgisch grondgebied.

Inderdaad, er dient aan te worden herinnerd, dat volgens de ministeriële beslissing van 5 mei 2011, de verzoekster onder tijdelijk inschrijvingscertificaat werd geplaatst in het vreemdelingenregister en dat dit verblijfsdocument verlengd is geweest per ministeriële beslissing van 8 juni 2012.

Bovendien, dient er onderstreept te worden dat, binnen de opgelegde duurtijd (zijnde tussen de 45ste en de 30ste dag voorafgaand aan het verstrijken van de tijdelijke verblijfstitel), heeft de verzoekster, op datum van 18 februari 2013, een nieuwe aanvraag ingediend tot verlenging van haar inschrijvingscertificaat tot het vreemdelingenregister; naar aanleiding van het nemen van de twee ministeriële beslissingen tot weigering van verlenging van haar inschrijvingscertificaat tot het vreemdelingenregister en tot het intrekken, door de Dienst voor Vreemdelingenzaken, van deze twee beslissingen tot het weigeren van de verlenging, de verzoekster geplaatst werd onder bijlage 15.

Dit tijdelijk verblijfsdocument werd verlengd tot en met 21 februari 2014.

Welnu, het is ten onrechte dat deze bijlage 15 niet werd verlengd na 21 februari 2014.

Inderdaad, tot op heden, heeft de verzoekster zich nog steeds geen nieuwe beslissing zien betekenen tot weigering van verlenging van haar inschrijvingscertificaat tot het vreemdelingenregister.

Inderdaad, per beslissing van 1 oktober 2013, ging de Dienst voor Vreemdelingenzaken over tot het intrekken van de ministeriële beslissing tot weigering van verlenging van het inschrijvingscertificaat van de verzoekster tot het vreemdelingenregister (ministeriële beslissing genomen op datum van 30 juli 2013). Deze beslissing tot intrekking werd betekend aan de verzoekster op datum van 8 oktober 2013, datum van aflevering aan deze laatste van haar bijlage 15.

Tot op heden, werd er geen nieuwe beslissing tot weigering van verlenging van het inschrijvingscertificaat van de verzoekster tot het vreemdelingenregister zijnde betekend aan deze laatste, had deze voorts moeten geplaatst worden onder bijlage 15, zijnde nog steeds in wettelijk verblijf.

Bovendien, werd het bevel tot het verlaten van het grondgebied waarnaar de Dienst voor Vreemdelingenzaken naar verwijst om te trachten de bestreden beslissing te motiveren, werd betekend aan de verzoekster naar aanleiding van het nemen en de betekening van de ministeriële beslissing tot het weigeren van het verlengen van het verblijf genomen door de Dienst voor Vreemdelingenzaken op datum van 30 juli 2013.

Het betrof een bevel tot het verlaten grondgebied – asielaanvrager (bijlage 13quinquies).

Welnu, deze ministeriële beslissing werd ingetrokken door de Dienst voor Vreemdelingenzaken op datum van 8 oktober 2012 en de verzoekster werd, dezelfde dag nog, geplaatst onder bijlage 15.

Er vloeit voort uit hetgeen vooraf gaat dat :

- dat enerzijds het bevel tot het verlaten van het grondgebied – asielaanvrager (bijlage 13quinquies) had moeten worden ingetrokken door de Dienst voor Vreemdelingenzaken naar aanleiding van het intrekken van de ministeriële beslissing tot weigering van verlenging van het verblijf genomen op datum van 24 mei 2013 ;

- geen enkel nieuw bevel tot het verlaten van het grondgebied mag, op huidig ogenblik, betekend worden aan de verzoekster, deze hebbende zich geen enkel nieuwe ministeriële beslissing zien betekenen tot weigering van verlenging van haar tijdelijk inschrijvingscertificaat tot het vreemdelingenregister naar aanleiding van het intrekken, door de Dienst voor Vreemdelingenzaken, van de ministeriële beslissing van 30 juli 2013.

Bovendien, dient er herinnert te worden dat het artikel 74/11, 1ste §, 2de alinea, voorschrijft dat :

« 1ste §. De duurtijd van een toegangsverbod wordt vastgesteld rekening houdende met alle omstandigheden eigen aan elke zaak.

De beslissing tot verwijdering komt samen met een toegangsverbod van maximum drie jaar, in volgende gevallen :

(...)

2° wanneer een voorafgaandelijke beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. ». (vrije vertaling)

In huidig geval, en gelet op de procedurevoorgaanden uiteengelegd in het 1ste deel van het beroep waarvan sprake, is het evident dat de verzoekster nooit heeft geweigerd om gevolg te geven aan een bevel tot het verlaten van het grondgebied en dat geen enkel bevel tot het verlaten van het grondgebied bestaat ten opzichte van haar op huidig ogenblik.

Vanaf dan, kan de Dienst voor Vreemdelingenzaken zich niet steunen op het artikel 74/11, § 1, 2de alinea van de wet van 15 december 1980 om te trachten het toegangsverbod van 3 jaar te rechtvaardigen betekend aan de verzoekster.

Vanaf dan, dient dit toegangsverbod dat het bijvoegsel vormt van de bestreden beslissing door middel van huidig beroep, ter zelfde titel dan de ministeriële beslissing waar ze het bijvoegsel van vormt, opgeschort en nietig verklaard worden.

In dit opzicht, dient er eveneens onderstreept te worden dat er een evidente connectie bestaat tussen de ministeriële beslissing tot weigering van regularisatie van het verblijf genomen op datum van 25 februari 2014 enerzijds, en het toegangsverbod van 3 jaar anderzijds.

Inderdaad, deze twee aktes en beslissingen werden genomen dezelfde dag en werden betekend aan de verzoekster op dezelfde dag.

Bovendien, en tot op het ogenblik van de betekening van deze aktes en beslissingen, bevinden zowel de verzoekster als voor haar twee minderjarige kinderen zich nog steeds in wettelijk verblijf op Belgisch grondgebied.

Tenslotte, vloeit er voort uit hetgeen vooraf gaat dat deze aktes en beslissingen een bepaalde connectie bevatten, zij mogen worden bestreden door middel van een enkel beroep.”

4.17. In haar ‘middel’ herhaalt verzoekster haar standpunt dat zij nog steeds over een geldige verblijfstitel zou beschikken, maar zij verliest kennelijk uit het oog dat er na de intrekkingbeslissing van 1 oktober 2013 door de gemachtigde van de staatssecretaris op 3 december 2013 een nieuwe beslissing werd genomen om geen gunstig gevolg te geven aan het verzoek van 18 februari 2013 tot verlenging van het BIVR. Bijgevolg kan zij niet gevolgd worden in haar redenering dat haar geen bevel om het grondgebied te verlaten betekend had mogen worden.

4.18. Verzoekster vermeldt in haar ‘middel’ ook artikel 74/11, §1, van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

(...)

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

4.19. De Raad stelt vast dat verzoekster er niet in slaagt de vaststelling te weerleggen dat zij op 7 juni 2013 een bevel betekend kreeg om het grondgebied te verlaten waaraan zij geen gevolg heeft gegeven, waardoor een inreisverbod kon worden opgelegd. Samen met de verwerende partij, in haar nota met opmerkingen, stelt de Raad vast dat verzoekster nergens *in concreto* ingaat op de overwegingen uit de bestreden beslissing inzake de duur van het inreisverbod. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat geen rekening zou zijn gehouden met de specifieke omstandigheden van haar geval. Aangezien verzoekster op geen enkele wijze toelicht welke specifieke omstandigheden ten onrechte buiten beschouwing zouden zijn gelaten, wordt geen schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt (cf. RvS 22 maart 2016, nr. 234.226).

Het ‘middel’, gericht tegen het inreisverbod, is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juni tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN